

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Jiřího Macka a Mgr. Jiřího Čurdy ve věci

žalobců:

a) **BLUE SKY FILM DISTRIBUTION a.s.**, IČO 27401413
sídlem Sněmovní 173/9, 118 00 Praha 1

b) **BONTONFILM a. s.**, IČO 26737493
sídlem Na Poříčí 1047/26, 110 00 Praha 1

c) **Cinema City Czech s.r.o.**, IČO 26449242
sídlem Arkalycká 951/3, 149 00 Praha 4

d) **Forum Film Czech s.r.o.**, IČO 28405277
sídlem Arkalycká 951/3, 149 00 Praha 4

e) **HOLLYWOOD C.E., s.r.o.**, IČO 43872646
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1

f) **INTERSONIC RÁDIO VIVA s.r.o.**, IČO 17054311
sídlem Staré Grunty 36, 841 04 Bratislava, Slovenská republika

g) **AQS, a.s.**, IČO 25655922
sídlem Kunětická 2534/2, 120 00 Praha 2

h) **Urania s.r.o.**, IČO 25703277
sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8

i) **Česká protipirátská unie**, IČO 45768706
sídlem Sokolovská 37/24, 186 00 Praha 8

všichni zastoupení advokátem JUDr. Janem Křivánkem
sídlem Perneroва 294/13, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Michal B., narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Savkem
sídlem Slavíkova 625, Proboštov

o ochranu autorského práva, o odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 1. 2019, č. j. 34 C 55/2015-251,

takto:

Odvolání žalovaného se ve vztahu mezi žalovaným a žalobci a), c), f), h) a i) odmítá.

Rozsudek soudu prvního stupně se ve vztahu mezi žalovaným a žalobci b, e) a g) ve výrocích II., V., VII, XI., XIV. a XVI. potvrzuje,

Rozsudek soudu prvního stupně se ve vztahu mezi žalovaným a žalobcem d) ve výrocích IV., XIII. a XIX. zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit na náhradu na nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Křivánka žalobci a) 641,30 Kč, žalobci b) 5 336,10 Kč, žalobci c) 1 246,30 Kč, žalobci e) 2 335,30 Kč, žalobci f) 1 246,30 Kč, žalobci g) 4 368,10 Kč, žalobci h) 641,30 Kč a žalobci i) 1851,30 Kč.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Ústí nad Labem shora uvedeným rozsudkem rozhodl tak, že uložil žalovanému zaplatit každému ze žalobců tam uvedené částky s příslušným úrokem z prodlení /výrok I. až IX. /, rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu ke každému ze žalobců /výrok X. až XVIII. / a rozhodl o procesním nástupnictví ve vztahu k žalobci d) /výrok XIX. /.
2. Vyšel z podané žaloby, ve které se žalobci domáhali ochrany autorského práva, ve které žalobci konkrétně požadovali - žalobce a) 567 Kč, žalobce b) 81 081 Kč, žalobce c) 1 134 Kč, žalobce d) 17 010 Kč, žalobce e) 19 845 Kč, žalobce f) 3 969 Kč, žalobce g) 61 395 Kč, žalobce h) 567 Kč a žalobce i) 5 670 Kč, vždy s příslušným úrokem z prodlení. Svou žalobu odůvodnili tím, že žalovaný byl rozhodnutím Magistrátu města Teplice, odbor správních činností, č. j. MgNT-SC 126947/PR/4622/2012/Per ze dne 11. 4. 2013 uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 105a odst. 1 písm. a) zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, kterého se dopustil mimo jiné tím, že nejméně v období od 22. 1. 2010 do 28. 4. 2010 ve svém bydlišti v Teplicích, jako uživatel internetové sítě P2P, zpřístupnil chráněná autorská díla veřejnosti, přičemž se jedná o díla, ke kterým vykonávají autorská práva jednotliví žalobci. Žalobci byli v přestupkovém řízení odkázáni se svým nárokem na náhradu vzniklé škody ve výši 411 944 Kč na řízení ve věcech občanskoprávních. Žalovaný byl vyzván k úhradě náhrady škody výzvou ze dne 7. 8. 2013, přičemž však žalovaný se vyjádřil prostřednictvím svého zástupce, že požadovanou částku není ochoten zaplatit. Následně ještě žalobci nabídli žalovanému snížení uvedené částky, avšak opět bez úspěchu. Tím, že žalovaný bez svolení nositelů práv zhotovil rozmnoženiny v příloze uvedených děl a zvukově obrazových záznamů na pevném disku svého počítače a tyto rozmnoženiny prostřednictvím P2P sítě sdílel na internetu, umožnil, aby si kdokoliv tyto rozmnoženiny stáhl, porušil právo na rozmnožování a právo na sdělování veřejnosti. Žalovaný svým jednáním způsobil poškozeným společností jednak škodu na ušlém zisku za nerealizovaný prodej rozmnoženin – předloh, a jednak škodu na ušlém zisku za nerealizovaná legitimní užití třetími osobami, které v důsledku protiprávního jednání žalovaného nabyly rozmnoženiny žalovaným neoprávněně zpřístupněných děl, aniž by žalobci obdrželi příslušnou odměnu. Ušlý zisk způsobený porušením práva na rozmnožování vyčíslili žalobci průměrnou cenou jedné oprávněné rozmnoženiny vynásobenou počtem rozmnoženin, které žalovaný v rozporu se zákonem neoprávněně zhotovil, tato běžná cena činila v době neoprávněného užití díla částku 189 Kč u běžných katalogových titulů a částku 399 Kč nebo 599 Kč u vydávaných

vícediskových televizních seriálů. Druhou složku požadované náhrady škody vyčíslují žalobci z výše dvojnásobku průměrné ceny jedné oprávněné rozmnoženiny za každou neoprávněně sdělovanou rozmnoženinu audiovizuálního díla, kterou žalovaný neoprávněně zpřístupnil veřejnosti, čímž umožnil, aby neomezený počet osob nabyl do svého držení trvalou rozmnoženinu zpřístupněných děl. V průběhu trestního řízení nebylo zjištěno, kolik osob využilo nabídky žalovaného a stáhlo si rozmnoženinu toho kterého díla, které žalovaný prostřednictvím internetu zpřístupnil. To je v obdobných případech obvyklé a není proto možné přesně kvantifikovat počet osob, které v důsledku protiprávního jednání žalovaného nabyly trvalé rozmnoženiny zpřístupněných děl. Žalobci proto museli zvolit jinou systematiku určení výše nároku na náhradu škody, když vycházeli z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 5 Tdo 171/2014-56, s tím, že v adhezním řízení a potažmo i v řízení o věcech občanskoprávních je postačující alternativní postup určení výše škody, a proto žalobci vycházeli z premisy, že minimálně dvě osoby, které využily nabídky žalovaného a stáhly si kopii žalovaným zpřístupněného díla, by si nebyť nelegálního jednání žalovaného pořídily legální rozmnoženinu zpřístupněnou žalobci, za kterou by žalobci inkasovali odměnu. Takto určený nárok obстоjí dle žalobců nejen jako počet nerealizovaných legitimních užití, za něž žalobcům v důsledku protiprávního jednání žalovaného ušla odměna, ale i v porovnání s obvyklou cenou licence k užití. V podání ze dne 24. 7. 2015, které zástupce žalobců předložil při prvním soudním jednání jakožto reakci na vyjádření žalovaného a doplnění žaloby, doplnili žalobci svou žalobu v tom směru, že podrobně se zabývali výpočtem majetkové újmy, která jim vznikla, s tím že poukazovali na to, že konstrukce uvedená v žalobě je výhodná pro žalovaného, neboť žalobci by mohli vycházet ze znaleckých posudků pořízených v rámci jiných soudních řízení, kdy znalci se shodují, že v případě nevýhradní licence se jedná o odměnu v rozsahu 10 000 Kč až 40 000 Kč za jedno audiovizuální dílo, přičemž žalobci poukázali na to, že při získání licence od žalobců platí obvykle žadatel tzv. minimální garanci ve výši několika tisíc korun za jedno audiovizuální dílo a při takovémto výpočtu by nárok žalobců byl ještě podstatně vyšší než který uplatnili v žalobě.

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a navrhl zamítnutí žaloby s tím, že důkazy v trestním řízení, které bylo proti němu vedeno, byly opatřeny nezákonným způsobem, když mu byl nezákonným způsobem odebrán počítač a sledování provozu počítače bylo bez zákonného oprávnění. Důkazy opatřené v trestním řízení, které neskončilo pravomocným odsouzením, tak podle něj nelze použít v civilním řízení jako důkaz. V řízení trestním ani v řízení přestupkovém nebylo prokázáno, že by skutečně sdílel obsah adresáře s jinými uživateli na internetu, nebylo dokázáno neoprávněné užití autorského díla a nebylo dokázáno porušení povinnosti žalovaným, které je předpokladem pro přiznání nároku na náhradu škody. Pro dokázání skutečné existence a výše nároku na náhradu škody by muselo být jednotlivými žalobci tvrzeno, že žalovaný sdílel určité konkrétní dílo, v určité konkrétní době, po určitou konkrétní dobu, s určitým konkrétním jiným uživatelem internetu. V řízení by musel být dokázán reálný vznik škody, tedy kdo, kdy a jaké autorské dílo skutečně sdílel, respektive stáhl. Není zde dána ani aktivní věcná legitimace na straně žalobců, neboť není identifikováno konkrétní audiovizuální dílo a nelze vycházet z názvu souboru uvedeného v adresáři pod určitým názvem, neboť takový soubor by musel být nejprve přehrán a tak zjištěno, jaké je pod tímto názvem souboru umístěno audiovizuální dílo a až po té by mohlo být zjišťováno, kdo má k tomuto dílu autorské právo. Domnělé nároky žalobců jsou navíc promlčeny, když žalovaný opakovaně v průběhu soudního řízení uplatnil námitku promlčení a navíc namítal, že se jedná ze strany žalobců o změnu žaloby, když nejprve žalovali o náhradu škody způsobené přestupkem, avšak rozhodnutí správního orgánu v přestupkovém řízení bylo zrušeno.
4. Soud věc posoudil podle § 40 zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále jen „AZ“) a uvedl, že v jednání žalovaného lze spatřovat porušení autorských práv, přestože v řízení trestním ani přestupkovém nebyl shledán vinným.
5. Podle soudu bylo prokázáno protiprávní jednání žalovaného, který prostřednictvím svého počítače v místě bydliště v Ústí nad Labem sděloval chráněná autorská díla veřejnosti, a to tím

způsobem, že byl zapojen v několika P2P sítích a sdílel složky svého počítače, ve kterých měl uložena chráněná audiovizuální díla. Celkem se jedná o 331 audiovizuálních děl, ohledně kterých měla veřejnost možnost stažení těchto děl z počítače žalovaného prostřednictvím P2P sítě. Tohoto jednání se žalovaný dopouštěl v období od 22. 1. 2010 do 22. 10. 2010. Průměrné ceny EST kopií audiovizuálních děl ve standardním rozlišení činí částku 270 Kč za jedno dílo. V případě pouhého zhlédnutí díla na internetu prostřednictvím VoD služby činí cena 70 Kč za jedno zhlédnutí. Ceny DVD titulů jsou dány sazebníky žalobců a jsou vyšší než ceny EST kopií. Před zahájením soudního řízení byl žalovaný opakovaně vyzýván k úhradě dlužné částky, bylo mu nabízeno i snížení požadované částky, avšak žalovaný vždy nároky žalobců odmítl s tím, že není ochoten platit žádnou částku.

6. Pokud jde o typ nároku, soud prvního stupně věc posoudil jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny, kdy za základ výpočtu vzal tzv. minimální garanci, tedy částku, kterou žalobci účtovali svým distributorům při prodeji licence na jednotlivá díla. Jelikož tato je vyšší než částky požadované žalobci v jednotlivých případech, shledal žalobu důvodnou a vyhověl jí z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny. K ušlému zisku uvedl, že v případě posouzení věci jako náhrady škody by příslušel ušlý zisk za zhotovení neoprávněné rozmnoženiny a k tomu ušlý zisk za sdělování děl veřejnosti ve výši obvyklé ceny licence, tedy pouze jednonásobek, a nikoli dvojnásobek ceny licence, přičemž opět cena licence je dána minimální garancí, která po zohlednění všech skutečností uvedených výše vychází v průměru na více než 567 Kč za dílo, a tedy i při tomto posouzení by žaloba byla shledána v celém rozsahu důvodnou.
7. K námitce promlčení uvedl, že za počátek běhu subjektivní doby je třeba považovat datum 12. 1. 2011, kdy byla doručena zmocněnci žalobců výzva policejního orgánu k vyčíslení škody dle znaleckého posudku, který byl zároveň zmocněnci žalobců zaslán, přičemž ve výzvě bylo mimo jiné uvedeno, že jako uživatel počítače, prostřednictvím kterého byly sdíleny chráněné audiovizuální soubory, byl ustanoven žalovaný a je uvedeno i datum narození a jeho bydliště. Žalobci se následně připojili k trestnímu řízení podáním ze dne 24. 1. 2011, které bylo policejnímu orgánu doručeno následující den, ve kterém vyčíslili přesnou výši škody. Následně probíhalo trestní řízení, poté řízení přestupkové. Celkem podle soudu jde přibližně o jeden rok a deset a půl měsíce, tedy k datu zahájení soudního řízení u soudu prvního stupně nelze v žádném případě dovodit uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby, jelikož žaloba byla podána dne 7. 4. 2015.
8. K námitce ohledně nezákonnosti důkazů, která byly součástí trestního spisu, uvedl, že jednotlivé důkazy, které byly opatřeny v trestním řízení a provedeny soudem v civilním řízení byly opatřeny v souladu se zákonem a jsou tak použitelné v rámci civilního řízení.
9. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle úspěchu žalobců a § 142 odst. 1 o. s. ř.
10. Rozsudek soudu prvního stupně napadl včasným odvoláním do všech výroků rozsudku žalovaný. Uvedl, že se soud prvního stupně nevypořádal se všemi námitkami žalovaného a nebyla dodržena zásada předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Zdůraznil, že nelze považovat za řádné pokračování v řízení, pokud byla podána žaloba v civilním řízení až po uplynutí doby jednoho roku a osmi měsíců, že výše škody uplatněná v trestním řízení přesahovala období, pro které bylo trestní stíhání vedeno, tj. od 22. 1. do 28. 4. 2010, proto nedošlo k přerušení běhu promlčecí doby, že nastala koncentrace řízení a soud přesto přihlédl k důkazům předloženým žalobci, že k námitce nedostatku aktivní věcné legitimace žalobců soud nesprávně posoudil jejich postavení v řízení, když žalobci nenavrhli žádný důkaz k dílům, o kterých tvrdí, že jim k nim náleží autorské právo, nemohou dokázat aktivní věcnou legitimaci v tomto řízení, nemohou unést důkazní břemeno, není zde důkaz, kterým by bylo možno dokázat obsah jednotlivých souborů v počítači žalovaného, to nikdo nikdy nezjistí, to by musely být všechny soubory v počítači žalovaného někým přehrány a tímto způsobem identifikovány.

11. Dále uvedl, že domnělé nároky žalobců jsou promlčeny, jelikož dnem 30. 7. 2018 soudem schválenou změnou žaloby se od 13. 3. 2018 domáhají žalobci stejného plnění, ale na základě jiného skutkového stavu, než jak ho vylíčili v původní žalobě. Proto po připuštění změny žaloby soudem prvního stupně musel být ke dni doručení změny žaloby soudu i nově posuzován běh subjektivní i objektivní promlčecí doby ve vztahu k žalobou uplatněným nárokům. To však soud neučinil, proto rozhodl tak, že přiznal promlčené nároky žalobcům, přes žalovaným vznesenou námitku promlčení.
12. K jednotlivým nárokům žalobců uvedl, že k nim schází dostatek tvrzení od jednotlivých žalobců k jednotlivým nárokům, proto došlo k nesprávnému zhodnocení provedeného dokazování a k souhrnnému zjištění soudu prvního stupně.
13. K procesním chybám uvedl, že procesní postup soudu byl nesprávný, když bylo rozhodnuto výrokem XIX. rozsudku o tom, že v řízení bude pokračováno se společností Fórum Film Czech s.r.o. jako žalobcem d), místo společnosti Fórum Home Entertainment Czech s.r.o., která zanikla fúzí již k 22. 08. 2016. Za stavu, kdy nebyl podán návrh na záměnu účastníků, nebylo zjištěno, zda žalovaná pohledávka skutečně přešla na nástupnickou společnost, nebyly vytvořeny podmínky pro to, aby bylo soudem usnesením rozhodnuto. Podle žalovaného pokračováno v řízení může být s novým účastníkem řízení až po pravomocném usnesení soudu, kterým bude záměna připuštěna.
14. K použitým důkazům uvedl, že důkazy v trestním řízení, které bylo vedeno proti žalovanému, byly opatřeny nezákonným způsobem, když mu byl nezákonným způsobem odebrán počítač. Ing. Pavel Bodiš prováděl sledování provozu počítače žalovaného bez zákonného oprávnění. Důkazy opatřené v trestním řízení, které neskončilo pravomocným odsouzením, nelze použít v civilním řízení jako důkaz.
15. Proto navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
16. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212a a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně, aniž by nařizoval jednání, s ohledem na skutečnost, že účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle § 214 odst. 3 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není v části přípustné a v části důvodné.
17. K přípustnosti odvolání
18. Pokud jde o objektivní přípustnost odvolání žalovaného, platí, že jsou-li ke společnému řízení spojeny samostatné nároky více žalobců (v subjektivní kumulaci) na zaplacení peněžitého plnění, jež jednotlivě nepřevyšují 10 000 Kč, nepočítaje v to příslušenství, není dle ust. § 202 odst. 2 o. s. ř. přípustné odvolání proti rozsudku vydanému ve společném řízení o všech těchto nárocích, byť v souhrnu výši 10 000 Kč přesahují (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. 91 Co 461/2017, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 46/2019 a uveřejněné na www.nsoud.cz dne 13. 3. 2019). To platí i v případě odvolání podaného žalovaným, jímž se napadá rozsudek vydaný ve společném řízení o všech jednotlivých nárocích více žalobců, o nichž bylo rozhodnuto rozsudkem vydaným ve společném řízení.
19. Podle ust. § 202 odst. 2 o. s. ř. odvolání není přípustné proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 10 000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží; to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání.
20. V projednávané věci je předmětem řízení nárok žalobce a) ve výši 567 Kč, žalobce c) 1 134 Kč, žalobce f) 3 969 Kč, žalobce h) 567 Kč a žalobce i) 5 670 Kč, tedy částky nepřevyšující 10 000 Kč. Proto odvolací soud odvolání žalovaného podle ust. § 202 odst. 2 o. s. ř. ve vztahu k těmto žalobcům jako nepřípustné odmítl.
21. K důvodům odvolání

22. Podle ust. § 451 obč. zák., který je třeba použít s ohledem na okamžik vzniku bezdůvodného obohacení v roce 2010 podle § 3028 o. z., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. Podle ust. § 40 odst. 4 AZ, právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
23. Podle § 41 téhož zákona domáhat se nároků podle § 40 odst. 1 písm. b) až d) a f) a § 40 odst. 3 a 4 je oprávněna namísto autora osoba, která smluvně nabyla výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít, nebo které je výkon tohoto oprávnění svěřen zákonem; nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy se tato osoba může domáhat pouze za zásah do majetkových práv autorských. Právo autora domáhat se nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv autorských, jakož i nároku podle § 40 odst. 3 zůstává nedotčeno.
24. Předmětem řízení je, jak shora uvedeno, žalobcem uplatněný nárok dle § 40 odst. 4 AZ na náhradu škody ve formě ušlého zisku za období nejméně 22. 1. 2010 do 28. 4. 2010, kdy žalovaný prostřednictvím svého počítače umístěného ve svém bydlíšti nabízel ke stažení díla spravovaná žalobci.
25. Soud prvního stupně shledal nárok důvodným - a to dle § 451 občanského zákoníku - zákona č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů a účinném v rozhodném období s přihlédnutím k právní úpravě AZ a obvyklé ceně za užití díla, kterou soud zjistil z ceníků žalobců.
26. Především je třeba uvést, že soud prvního stupně věc nesprávně posoudil jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého žalovanému, přestože žalobci od počátku tvrdili a prokazovali uplatnění nároku na náhradu škody ve formě ušlého zisku, jak v řízení trestním, přestupkovém, tak před civilním soudem. Na této konstrukci byla založena i úvaha soudu o stavění běhu promlčecí doby. Jelikož jsou však skutková zjištění použitelná i pro závěry odvolacího soudu uvedené níže, nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 219a o. s. ř.
27. Odvolací soud úvodem uvádí, že při hodnocení, zda bylo zasaženo do majetkového práva autorského nebo majetkového práva souvisejícího s právem autorským, je nutno především zkoumat: a) zda dochází ke zpřístupňování chráněných děl veřejnosti, a tedy k zásahu do autorských práv, b) zda předmětné dílo náleží do kategorie nemotných předmětů, k niž může žalobce uplatnit nárok podle § 41 AZ a c) zda uživatel /žalovaný/ toto dílo zpřístupnil v souladu s právními předpisy.
28. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud si zejména musí vyjasnit předmět nároku, tedy o jaké dílo se jedná, jaká práva vykonává k tomuto dílu žalobce a poté se může zabývat otázkou, zda dotčené dílo bylo neoprávněně využito (šířeno) žalovaným. V případě všech těchto zjištění pak je namísto otázka, zda žalobce (tedy osoba vykonávající majetková práva k dílu) uplatňuje své nároky jako nárok na úhradu skutečné škody a na vydání bezdůvodného obohacení nebo nárok na tzv. paušální náhradu ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny podle poslední věty § 40 odst. 4 AZ (místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem). Výše škody ve formě ušlého zisku je tedy shodná s výši odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem), jelikož v tomto případě je zcela jiná konstrukce prokazování výše nároku, pro přiznání nároku postačí pouze prokázání porušení práva, nikoliv prokázání výše majetkové újmy (k důvodům srov. recital směrnice Evropského

parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymáhání práv duševního vlastnictví), která je konstruována jako nárok, který by porušovatel zaplatil při řádném běhu věci, tedy získání licence (v případě tzv. jednonásobku obvyklé licenční odměny) nebo jako minimální sankce za porušení práva (v případě tzv. dvojnásobku obvyklé licenční odměny). Pokud je tedy žalobci uplatňován nárok na náhradu škody v tzv. paušalizované výši za nelicencované užití děl a pokud soud po provedeném dokazování vzal za prokázané, že licenční smlouva uzavřena nebyla, je možné žalobci přiznat sankční nárok podle ust. § 40 odst. 4 AZ.

29. Pokud jde o otázku skutkovou, odvolací soud vyšel ze skutkových závěrů učiněných soudem prvního stupně, proto na ně pro stručnost odkazuje. I podle odvolacího soudu tak bylo v průběhu řízení prokázano, že žalovaný díla prostřednictvím P2P nabízel, a to v rozsahu jak uvedl svědek Bodiš v trestním řízení. Pokud jde o otázku protiprávnosti získaných důkazů svědkem Bodišem, lze konstatovat, že nepřipustné jsou v civilním řízení pouze důkazy zajištěné v důsledku spáchání trestného činu, to se však v případě důkazů zajištěných p. Bodišem nestalo. Pro úplnost lze dodat, že obecně platí, že nepřipustnost důkazů v trestním řízení automaticky neznamená jejich nepřipustnost i v řízení civilním, právě s ohledem na rozdílnou procesní úpravu. Vždy je však nutné zkoumat, zda je zachován princip proporcionality zásahu do práv příslušné osoby a zda je dána nezbytnost daných důkazů /tak jako v projednávané věci/ (srov. např. nález Ústavního soudu České republiky z 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14 nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 1267/2018.). Dále bylo v řízení prokázano, že majetková práva k autorskému dílu vykonávají žalobci, kterým pak náleží nároky uvedené v § 40 AZ. V projednávané věci neměli žalobci žádnou jinou možnost pro získání důkazů použitelných jak v trestním řízení, tak v řízení civilním, než prostřednictvím třetí osoby (svědek Bodiš) se pokusit „infiltrovat“ do relativně uzavřené sítě P2P, na kterou přistupoval žalovaný a pod „zástěrkou“ zájemce o data žalovaného si obstarat důkazy o nedovolené činnosti žalovaného. Podle odvolacího soudu soud prvního stupně správně posoudil otázku kolize práv žalovaného a práva žalobců na ochranu autorského práva, s tím, že ani podle odvolacího soudu není možné připustit bezzubost vymáhání práv k duševnímu vlastnictví formálním omezením nastaveným provozovatelem sítě P2P, na které dochází k šíření nedovolených kopií děl. Při těchto úvahách lze vycházet ze závěrů uvedených v recitalu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES, o dodržování práv duševního vlastnictví, která vymáhání práv z duševního vlastnictví primárně obsahuje a dospívá ke stejným závěrům jako odvolací soud.
30. Z provedeného dokazování pak vyplývá, že žalovaný v místě svého bydliště nabízel prostřednictvím internetu autorská díla, ke kterým přísluší výkon práv jednotlivým žalobcům, jak vyplývá z listinných důkazů předložených žalobci, zejména z ceníků a přebalů těchto děl. Ani odvolací soud nemá důvod pochybovat o aktivní legitimaci žalobců k podání žaloby, když z listinných důkazů vyplývá, že jde o vydavatelství, případně distributory autorských děl (DVD) pro území České republiky, tudíž logicky musí disponovat oprávněním dílo minimálně šířit. Navíc i samotný nabyvatel z licence je oprávněn práva vymáhat namísto autora samotného (§ 41 AZ).
31. Pokud jde o otázku existence protiprávního stavu lze konstatovat, že jelikož za nedovolené rozšiřováním díla (§ 14 AZ) se považuje i pouhé nabízení originálů či rozmnoženin (bez souhlasu autora), nelze souhlasit se žalovaným, že ze strany žalobců mu nebylo prokázano nabízení děl třetím osobám, jelikož v průběhu řízení bylo jednoznačně prokázano nabízení děl umístěných na počítači žalovaného prostřednictvím sítě P2P jiným uživatelem této sítě.
32. Podle odvolacího soudu z provedených důkazů (zejména z důkazů majících původ v trestním spisu) lze mít na prokázané, že žalovaný v období nejméně od 22. 1. 2010 do 28. 4. 2010 prostřednictvím svého počítače umístěného ve svém bydlišti nabízel ke stažení díla spravovaná žalobci v rozsahu stovek GB dat (znalecký posudek znalce ing. Janky) a vedle toho měl na svém počítači nelicencované programy dalších společností.
33. Není tedy rozhodné, zda došlo ke skutečnému přenosu dat z počítače žalovaného s konkrétními díly (i když i toto bylo z podkladů získaných p. Bodišem prokázano) a v konkrétním rozsahu,

postačuje samotné prokázání nabízení těchto děl na Internetu. Zároveň nelze přehlédnout úpravu uvedenou v § 133b o. s. ř., kdy z výkladu čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES, o dodržování práv duševního vlastnictví, jehož je uvedené ustanovení transpozicí, lze dovodit, že „pro účely tohoto odstavce mohou členské státy stanovit, že přiměřený vzorek podstatného počtu rozmnoženin díla nebo jiného chráněného předmětu bude příslušnými soudními orgány považován za dostatečný důkaz“, tudíž že postačuje prokázání nabízení (tudíž i šíření) pouze vzorku děl, aby byl prokázán nárok celý.

34. Pokud jde otázkou promlčení, soud prvního stupně správně posoudil, že nárok žalobců promlčen není, jelikož po dobu trestního a přestupkového řízení došlo k stavění běhu promlčecí doby. V podrobnostech odvolací soud odkazuje na časovou argumentaci soudu prvního stupně. Pouze dodává, že námitka žalovaného o novém běhu promlčecí doby, s ohledem na soudem schválenou změnu žaloby ze dne 30. 7. 2018, kdy se podle žalovaného od 13. 3. 2018 domáhají žalobci stejného plnění, ale na základě jiného skutkového stavu, než jak ho vylíčili v původní žalobě, důvodná není. Jak vyplývá z obsahu podání žalobců ze dne 13. 3. 2018 a 14. 3. 2018, na které odkazuje soud prvního stupně, a jak je uvedeno v usnesení vyhlášeném na jednání soudu dne 30. 7. 2018 (čl. 138), jejich obsahem není změna skutkových tvrzení, ale reakce na výzvu a poučení soudu směřující k doplnění skutkových tvrzení a důkazů, což i žalobci učinili. Jejich obsahem tak žádná zásadně odlišná skutková tvrzení nejsou, obsahově se žalobci stále domáhají téhož, co uvedli již v žalobě (čl. 2).
35. Soud prvního stupně tak postupoval správně, pokud dospěl k závěru, že žalovaný se žalobci neměl uzavřenou žádnou licenční smlouvu. To pak umožňuje žalobcům požadovat po žalovaném paušalizovanou náhradu škody odpovídající obvyklé licenční odměně za užití chráněných děl. Úvaha soudu prvního stupně o existenci nároku je tedy správná a odpovídající provedenému dokazování. Pokud jde o výši nároku, při zjištění obvyklé výše licenční odměny lze vyjít z ceníků (sazebníků) žalobců, kdy částky tam uvedené lze považovat za obvyklou výši licenční odměny. S ohledem na skutečnost, že v případě nevýhradní licence se jedná o odměnu v rozsahu 10 000 Kč až 40 000 Kč za jedno audiovizuální dílo, přičemž žalobci prokázali i to, že při získání licence od žalobců platí obvykle zájemce tzv. minimální garanci ve výši několika tisíc korun za jedno audiovizuální dílo, výše obvyklé licenční odměny tak výrazně převyšuje částky uplatněné jednotlivými žalobci.
36. Jelikož odvolací soud má za prokázané jak protiprávní jednání žalovaného (nedovolené nabízení a šíření děl), tak vznik škody ve formě ušlého zisku (který by žalobci jako distributoři děl získali při obvyklém běhu věcí), zabýval se otázkou, zda je dána příčinná souvislost mezi vznikem škody a protiprávním jednáním žalovaného. Podle odvolacího soudu příčinná souvislost dána je, jelikož pokud by žalovaný díla nešířil nedovoleným způsobem přes síť P2P, tato díla by si potencionální zákazníci byli nuceni zakoupit v síti prodejen, kam je buď žalobci dodávají, nebo které sami provozují.
37. Žalobcům pak náleží nárok na náhradu škody ve formě ušlého zisku v paušalizované výši, kdy obvyklá odměna byla zjištěna dle licenčních smluv a sazebníku žalobců podle ust § 40 odst. 4 AZ. K otázce obvyklosti ceníků žalobců lze dále odkázat i na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1759/2011, kdy podle odvolacího soudu lze na úvahy o obvyklosti ceníků žalobců stáhnout závěry uvedené v tomto citovaném rozhodnutí.
38. Jelikož tedy podle odvolacího soudu došlo jednáním žalovaného k zásahu do majetkových autorských práv žalobců, byl rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. ve shora uvedených výrocích jako správný, avšak z jiných důvodů, potvrzen, včetně navazujících výroků o náhradě nákladů řízení, kdy soud správně vyšel z úspěchu žalobců a jejich zastoupení advokátem, a správně určil i podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, i jejich výši.
39. Nesprávný však byl postup soudu, pokud jde o otázku procesního nástupnictví po zaniklém žalobci d) společnosti Fórum Home Entertainment Czech s.r.o.

40. Pokud soud v průběhu řízení zjistil, že původní žalobce d) Fórum Home Entertainment Czech s.r.o. zanikl fúzí se společností Fórum Film Czech s.r.o. již k 22. 08. 2016, měl postupem podle § 107 o. s. ř. rozhodnout o procesním nástupnictví po zaniklém subjektu, a to ještě před vyhlášením rozsudku.
41. Jelikož určení okruhu účastníků je nezbytnou podmínkou řízení, nelze subjektu, který do řízení vstupuje po zaniklém subjektu /žalobci d)/ přiznávat práva, případně povinnosti předtím, než bude zřejmé, zda proti tomuto rozhodnutí soudu nebude podáno odvolání, tedy dokud nebude pravomocně určeno, že uvedený subjekt je skutečně procesním nástupcem zaniklé právnické osoby. Teprve právní mocí tohoto rozhodnutí nový subjekt vstupuje do řízení a přebírá postavení původního zaniklého subjektu.
42. Proto odvolacímu soudu nezbylo, než ve vztahu mezi žalobcem d) a žalovaným dotčené výroky zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž rozhodne o procesním nástupnictví podle § 107 o. s. ř. a poté o věci samé, avšak již pouze ve vztahu mezi těmito účastníky.
43. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení každému ze zcela úspěšných žalobců byla přiznána náhrada nákladů sestávající z odměny advokáta za 1 úkon právní služby – vyjádření k odvolání podle § 7 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu v platném znění a poměrné části (jedné desetiny - podle počtu žalobců) jedné režijní náhrady 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21 % DPH, již je zástupce žalobců plátcem, a to:
- žalobci a) 641,30 Kč
 - žalobci b) 5 336,10 Kč
 - žalobci c) 1 246,30 Kč
 - žalobci e) 2 335,30 Kč
 - žalobci f) 1 246,30 Kč
 - žalobci g) 4 368,10 Kč
 - žalobci h) 641,30 Kč
 - žalobci i) 1851,30 Kč
44. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 o. s. ř.
45. O náhradě nákladů odvolacího řízení ve vztahu k žalobci d) soud prvního stupně rozhodne v rozhodnutí, jímž se řízení končí.

Poučení:

Dovolání proti druhému výroku rozhodnutí lze podat za podmínek ust. § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Proti prvnímu, třetímu a čtvrtému výroku rozhodnutí dovolání není přípustné. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 27. 4. 2020

JUDr. Roman Horáček, Ph.D., v. r.
předseda senátu